

บทนำ

โอมวามก้านหัก

ปลายยามจื่อ¹ สวรรค์เหนือแวนแคว้นคล้ำมืดดูจรรหมิก โคมทอง
หลุบริศมีอ่อนเบา ปวงตาราล้วนเร้นซ่อน เมืองบนหนาครึ้มด้วยมวลเมฆาที่
กำลังก่อทัพ หากผู้ใดหาญแหงนหน้ามองยามนี้ เกรงขวัญของเขาคงลี้หาย
ประหนึ่งผจญโทสะอวีหวงตาตี²

หลากสรรพสำเนียงสงบ ยามกระแสนมโหมกระแทกสิ่งปลูกสร้าง ก่อ
ให้เกิดเสียงปึงปึงอิงอลไปทั่วเมืองหลวง คล้ายกองทัพอันธพาลรังแกคน แต่
เท่านั้นหาได้เพียงพอ เมื่อพวกมันหนุนนำละอดงดินลอยฟุ้งเทียมยอดไต้ซาน
จะเป็นมนุษย์สุดประเสริฐหรือเดรัจฉาน หากอาศัยในไต้หล้าเดียวกัน ล้วน
ประจักษ์ขุมพลังอันยิ่งใหญ่ที่สำแดงเดชอย่างเท่าเทียม

นายทหารบาลผู้เฝ้าประตูทำวังยกมือขยี้ตา หลังเสขดินปลิวตลบสร้าง
ความระคายเคืองแก่เขา รอบบริเวณที่ปฏิบัติหน้าที่ค่อนข้างวังเวง ผู้คน
มากมายมัวหลงใหลแสงทองอร่ามของพระราชวัง ทว่าจะมีสักกี่คนที่ล่วงรู้

---

¹ เรียกช่วงเวลาตั้งแต่ 23.00 น. - 00.59 น. ว่า ยามจื่อ

² อวีหวงตาตี เป็นประมุขของเทพผู้ครองสวรรค์ สำเนียงแต่จิวคือ 'เง็กเซียนฮ่องเต้'

รูปเงาสถานที่สูงส่งเช่นพลทหารชั้นต่ำอย่างเขา

ลาภยศสรรเสริญเบ่งบานละม้ายบุปผชาติ แล้วก็ร่วงโรยสู่ธุลีดินเป็น
สังสารวัฏ เบื้องหลังประตูบานนี้คืออาณาเขตรวมผู้พานพบสังขรณ์ดั่งกล่าว
มีทั้งควรแก่เวลาและก่อนเวลาอันควร เขาถอนหายใจยามหยาดน้ำค้างดีลึกลับ
พริ้งพวกระทบเกราะนอก

ก็ชีวิตแล้วที่ต้องกลายเป็นเลือดเนื้อหล่อเลี้ยงราชบัลลังก์ และอีกก็
ชีวิตที่ถูกไต่ส่งให้หมาหมักหมม ณ ตำหนักท้ายวัง สถานที่ที่บางผู้จากไปโดย
ปริศนา บางผู้ก็เหี่ยวเฉาตราบจนลมหายใจสุดท้าย หากเงี่ยหูฟัง มิจำเป็นต้อง
ฟังพาวรยุทธ์ใดๆ ในสำเนียงพัดอู่ของสายลม แผงกระแสครวญคร่ำชวน
ปริเวทนาของเหล่าภูตผีที่ปรารถนาความยุติธรรม

ด้วยชินชาในหน้าที่ ทหารฉกรรจ์จึงเพิกเฉยต่อฟ้าฝน แม้แรงพิโรธดั่ง
ประสานครืนครัน อสนีบาตแลบแปลบปลาบประดุกิริยาทะยานเหินของ
หวงหลง³ ที่ปรากฏครั้งแล้วครั้งเล่าบนทะเลเมฆคล้ำ

“โอ้ย...”

ผ้าผืนเก่าโดนบิตข้าซากจนเปื่อยยุ่ยหลังใช้ซับหยาดเหงื่อที่ผุดทะลัก
นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนละม้ายอำพันจ้องเพดานเรือนที่ทรุดโทรม ความเจ็บปวด
บีบคั้นกายจนสิ้นเทา เช่นเดียวกับเปลวเทียนในตะเกียงครอบ

“โอ้ย... โอ้ย...”

ฝ่ามือซีดขาวข้อมขยำผ้าปูที่นอน ก่อนจะบิดเกลียวสลับกับถอนทิ้ง
เส้นผมตกหนากะกระจายระเรียวหน้าซุบตอบ ที่บัดนี้นางสละสิ้นแล้วซึ่งเคำ
โฉมสะคราญผู้เคยเป็นที่โปรดปรานของเอกบุรุษแดนจงหยวน⁴

³ หวงหลง แปลว่า มังกรทอง

⁴ ที่ราบภาคกลางของประเทศจีน เป็นแหล่งอารยธรรมโบราณ ภาษาจีนแต่จิวเรียกว่า
'ตงจ้วน'

“อ้า... ข้าทนไม่ไหวแล้ว!”

นางขบเม้มกลีบปากที่กำลังสั่นไหว ทำให้ผิวแห่งหลดลอกเป็นขุย
เหตูใด!... วาสนาจึงพาให้นางตกต่ำเพียงนี้ มิใช่เขาที่มีใจเอ็นดูหรือ
ขณะแนบเนาได้อ่อนหวานชวนหลงใหล ดั่งนั้น...

เหตูใด!... ความรักจึงจืดจางรวดเร็วนัก!

สิ้นประโยชน์คองคาม เสี่ยงหัวเราะก็สะท้อนก้องอย่างเหยียดหยาม

อ่อนหวาน... หลงใหล... มีใจเอ็นดูหรือ... รักหรือ!

คงเป็นนางที่หลงละเลิง บังอาจไปหยั่งน้ำพระทัยผู้เป็นสามี จึงต้องทัณฑ์
สาปส่งนี้อยู่ใช่หรือไม่!

หญิงสาวเหม่อลอยมองชื่อคานเก่าคร่ำ หยากไยไม่ไหวพะเยิบตามแรงพายุ
คล้ายเงามัจจุราช คลื่นรวดราวที่รุ่มเร้าก็ซัดสาदनงให้เข้าใกล้ความตายไปทุกที
“ไม่ได้เพคะ! เหนียงเหนียง⁵ จะยอมแพ้ตอนนี้ไม่ได้เพคะ!”

นางกะพริบตาก่อนหันมาสนใจใบหน้าของคนสนิทที่เื่องนองไปด้วย
น้ำตา ริมฝีปากแห้งเซียวขยับขานแผ่วเบา “อารัน...”

มีเพียงสาวน้อยขาวเผ่าที่จงรักภักดีต่อนางด้วยชีวิต และยอมมาอาศัย
ในสถานที่อ้อมงคลด้วยกัน เจ็บปวดหนักที่พวกนางจากทุ่งหญ้ากว้างไกลเพื่อไล่
ตามไขว่คว้าภาพลวงตาที่เรียกว่า ‘รัก’

“ข้า... ข้าผิดต่อเจ้าแล้ว... อภัยให้ด้วยอารัน...”

โฉมเยาว์คลายมือจากผ้าปูเตียงมาคว้าแขนสาวใช้ผู้เป็นเพื่อนเล่น เพื่อน
คิด และเพื่อนตาย

“ไม่เพคะ! หม่อมฉันไม่ยอมรับ เหนียงเหนียงต้องสู้! เหนียงเหนียง
ต้องสู้เพคะ เพราะ... ฮือๆ เพราะข้า... ข้าจะไม่อภัยให้ท่าน! เสี่ยวซือ!”

ถึงคราวอยากล่วงเกิน จะเป็นโทษสถานเบาหรือหนัก กระทั่งความตาย
ยังยั้งชีรันผู้รู้ใจนายที่สุดไม่ได้

⁵ เหนียงเหนียง คือ พระชายาหรือพระแม่เจ้า

“ฮี! อารัน... เจ้าคนโง่งม...”

สตรีบนเตียงยกมมปากยิ้ม ด้วยคนโง่งมที่หลุดปากตำหนิไปหาใช่ข่าวไม่ นางก็อยากต่อสู้... อยากกลับคืนวังวนอำนาจที่เคยแวดล้อม แต่ด้วยสภาพนี้แหละหรือ ไม่ต่างจากผ้าชีริ้วที่ฝูงคนเหยียบย่ำ... มันช่างตั้งผืนเพื่อเจ้า!

เพียงรักษาครรภ์มังกรที่เปี่ยมด้วยพลาณภาพ นางก็เหน็ดเหนื่อยแสนสาหัสแล้ว!

เขาผู้เป็นสามีได้พรากหัวใจนางจากอก ออ... บัดนี้บุตรในอุทรก็กำลังพรากชีวิตนางไปจากร่าง นี่หรือเส้นทางสวรรค์ลิขิตแกธิดาผู้สืบเชื้อสายตำไมเหยียนซานหยู⁶

“เบ่งเจ้าคะ! เลี้ยวชื่อเบ่ง!”

หญิงสาวกอดพันทำตามคำสั่งแม่กำลังวังชาจะถดถอยลง แต่ธรรมเนียมปลูกฝังจากเผ่ากลับผลักดันให้จิตวิญญาณนักสู้ฮึกเหิม

“โอ้! เบ่งอีกเจ้าคะ ไกล... ไกลแล้ว! อารันกำลังจะได้เห็นพระเศียร...”

ไม่ว่าสาวใช้คู่ยากพร่ำปลุกปลอบอย่างไร ที่นางยังฝืนทนอยู่ได้ เป็นเพราะสัญญาธรรมมารดาที่พร้อมให้กำเนิดทารกเท่านั้น ร่างแบบบางอดทนต่อความเจ็บปวดที่มุ่มมันฉีกขยับ เพื่อเปิดโชคชะตาแต่อีกหนึ่งชีวิตในครมร์

“โอ๊ย!... อ้า...”

ซีรันดวงตาลูกกวาว ประกายตื่นเต้นฉาบแทรกในเงาหน้าตา เด็กสาวยื่นมือมาประคองทารกน้อยก่อนจะช่วยนำเขาออกสู่โลกภายนอก

“โอ้! เลี้ยวชื่อ... หวังจื่อ⁷ เจ้าคะ เป็นหวังจื่อ!”

นางประกาศลั่นด้วยความดีใจ มือไม้ที่โอบอุ้มสันเทาและแก๊ง เหงื่อที่หลังไหลไม่ทันซับเช็ด คราบโลหิตกับน้ำคร่ำยังเปรอะเลอะ สาวน้อยก็ตกตะลึงเมื่อเห็นอีกศิระษะกำลังขยับตามมา

⁶ ตำไมเหยียนซานหยู เป็นตำแหน่งประมุขเผ่าฮวานหนุหรือซงหนุ สกุลตำ ชื่อไมเหยียน

⁷ หวังจื่อ เป็นคำที่ใช้เรียกกองค์ชายตั้งแต่เพิ่งประสูติ

นำยื่นดีอะไรเช่นนี้... สองมั่งกรในหนึ่งครรรภ์!

“หวังจื่อสองพระองค์! เลี้ยวซื่อ! ท่านคลอดหวังจื่อสองพระองค์เจ้าค่ะ!”

มารดาที่เหนื่อยอ่อนควรได้ยินเสียงแรกกำเนิดซึ่งเป็นประหนึ่งรางวัล แต่สายฟ้ากลับฟาดเปรี้ยงลงตรงกลางอุทยานหลวง บังเกิดเสียงสนั่นก้อง ช่มกลินเสียงทารกที่แหกปากร้อง

เปรี้ยง!

“อูเว้! อูเว้!”

เหตุไฉนคำคืนที่ท้าวปลิวพีย่อมแซ่ซ้องสรรเสริญ ประมุขเทพบดีผู้ ปกครองสามโลก สิบทิศ สี่กำเนิด และหกมรรคา กลับประทานสุรกัมปนาท ดังบังเกิดอาเพศกัน

เปรี้ยง!

หรือจะเป็นวิธีกวาดเกรี้ยวเพื่ออำพราง...

เปรี้ยง! เปรี้ยง! เปรี้ยง!

หนึ่ง

สองชาติหนึ่งร่าง

เสียงปะปนระหว่างทากรำให้กับสตรีนางหนึ่งคร่ำครวญ ทำให้เปลือก
ตาของร่างที่นอนเย็นเฉียบบนแท่นมีความกระด้าง ลำเนียงรบกวนที่เพิ่มระดับ
ขึ้นเริ่มจุดตั้งความทรงจำสุดท้ายในหนึ่งชาติภพ...

ข่าวชนสลดลั้งเวชเกี่ยวกับทากรถูกทอดทิ้ง หายแปลกใหม่สำหรับผกา
ที่เติบโตจากบ้านเด็กกำพร้า ตั้งแต่จำความได้ นามสกุล 'รินรจนา' ก็เป็น
เจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งให้ เด็กหญิงเคยเฝ้าคอยว่า ในหมู่คนที่เดินผ่านนอกรั้ว
กำแพงจะมีใครก้าวมาแนะนำตัวว่าเป็นพ่อหรือแม่ แล้วขอรับเธอกลับคืนสู่
ครอบครัว

ความหวังเป็นดั่งฝันสูงสุดที่มอบกำลังใจแก่เด็กหญิงผิวคล้ำ ผมหยิก
คล้ายหมูหย็อง มาตลอดหลายปี เธอจึงอดทนต่อการกลั่นแกล้งจากเด็ก
คนอื่น

ชีวิตในสถานดูแลแต่ละช่วงอายุของรัฐไม่เลวร้ายเกินไป ผกาได้รับการ
การศึกษา มีที่ซุกหัวนอน และท้องก็อ้อมทุกมือ เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่เปี่ยมด้วย
จิตอาสาคอยเยียวยาสภาพบอบช้ำของเยาวชนที่โดนผู้ให้กำเนิดล่อยแพ แต่
ส่วนน้อยที่ปล่อยปละละเลย มันเป็นเรื่องยากที่องค์กรขนาดใหญ่จะดูแลได้

หัวถึง

เด็กหลายคนมีบุญพาส่งเป็นบุตรบุญธรรมในครอบครัวใหม่ แต่ผกกลับอาศัยความดูแลของรัฐกระทั่งออกไปเริ่มต้นชีวิตตัวเอง ฟองสบู่ในอากาศแตกสลายอย่างไร ช่วงเวลาวัยเยาว์ของเธอก็สิ้นสุดด้วยวิธีเดียวกัน

หญิงสาววัยยี่สิบห้า รูปร่างอวบท้วม หน้าตาราบเรียบไร้จุดเด่น ผกดำเนินชีวิตขอดเกาะศิระะ ผิวที่คล้ำแต่เล็กโตมาก็เข้มขำคงเดิม เสียงล้อเลียน 'ยายอ้วนดำ... ยายอ้วนดำมาแล้ว!' พร้อมกิริยากระโดดโลดเต้นดูหมิ่นต่อหน้าหายไป แต่มันย้ายมาปรากฏในแวตบางคูที่ประสานสบ

ผกเลิกให้น้ำหนักคำเหล่านี้ในใจมาหลายปีแล้ว ไม่อย่างนั้นคงเรียนจบระดับปริญญาตรีพร้อมกับทำงานพิเศษไม่สำเร็จ แม้รูปร่างภายนอกจะหาจุดเจริญตาไม่พบ แต่เธอกลับมีพรสวรรค์ติดตัวมาแต่กำเนิดที่บางครั้งก็เป็นภาระ เนื่องจากเธอสัมผัสสภาพคู่ขนานหรือมิติลึกลับได้ หากสาธยายให้ใครฟัง พวกเขาต้องคิดว่าเธอเสียดิฉันแน่แล้ว ประสบการณ์เห็นเดี่ยวก็น่าทึ่งพอที่เธอจะเลือกปิดปาก จึงยังเป็นยายอ้วนดำธรรมดาๆ ที่ไร้คำว่า 'ซีโกทก' ต่อท้าย

สัมผัสพิเศษนำมาซึ่งอาชีพเสริมที่ช่วยเหลือหรือบางครั้งก็ทำให้ตกที่นั่งลำบาก เพราะบรรดาชาวภพไร้ร่างคือแหล่งข่าวและความรู้ชั้นดี ผกเลยศึกษาศาสตร์ทำนายทุกรูปแบบเป็นงานอดิเรก เธอเอาไว้ใช้สื่อความปรารถนาจากอีกโลกหนึ่งแก่ผู้เกี่ยวข้อง

ฟังคล้ายถ้าสถาปนาตัวเป็นเจ้าของแล้วเปิดตำหนักที่เต็มไปด้วยสำนักศิษย์ผู้เลื่อมใส ผกน่าจะโด่งดัง รวมถึงห่างไกลความลำบากที่ดิ้นรนหาเลี้ยงตัว แต่มีแสงก็ต้องมีเงา สิ่งใดในโลกได้มาโดยเปล่า... เคยมีด้วยหรือ!

พลังศรัทธาเปรียบประดุจคำสาป ให้ไปตามซดใช้ผลกรรมที่ติดตามกระทั่งวิญญาณที่สละร่างแล้ว เธอรับไม่ไหวหรอก ผกจึงปฏิบัติตัวคล้ายคนธรรมดาสามัญ ถ่วงดุลความตั้งใจกับความโลภที่ชอบทำดีเบตกันเรื่อย

หญิงสาวอาจหาเงินทองง่ายกว่าคนทั่วไป เนื่องด้วยโชคลาภตกห่ามา

เยี่ยมเยียนเสมือนมิตรมั่นคง แต่ก็ห่างไกลคำว่าร่ำรวยล้นฟ้า คล้ายเธอเป็นได้
แค่ประตูทางผ่านของบรรดาสหาย

ผกาทำงานเป็นล่ามภาษาจีนในบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง สวัสดิการดี
พอควร มีคู่ทางเติบโตเป็นหัวหน้าในอีกสองสามปี พอถึงช่วงว่างสุดสัปดาห์
หญิงสาวก็สวมบหมอดูรับปรึกษาปัญหาส่วนตัว บางคราวก็เดินทางไปพบ
ลูกค้าถึงที่ อย่างวันนี้เธอโดนตามตัวมาดูตึกแถวสามคูหาให้เสียวันชัย ชาย
วัยกลางคนที่อยากขยายสาขาธุรกิจของเขา

หลังเสร็จงานและได้รับคำว่าจ้างแล้ว เธอก็ยื่นรอรถประจำทางที่ป้าย
เสียดกับลูกน้องอยู่คอยทำสัญญาเข้ากับเจ้าของตึกต่อ หญิงสาวเหม่อลอยนิด
หน่อย ระหว่างครุ่นคิดถึงสายตาจากชายไร่กายเนื้อผู้ผูกติดวิญญาณกับที่ดิน
ผืนนั้น ก่อนจะไต่ยมเสียงกรี๊ดร้องเอะอะเป็นทอดๆ

ผกาเหลียวหาก่อนจะเบิกตากว้าง เสียงหวีดแหลมก่อด่วนในลำคอ ยาม
รถยนต์คันหนึ่งทะยานพุ่งข้ามเกาะกลางถนนมาหาเธอที่ยืนขาแข็งอยู่ พริบตา
เดียวร่างของเธอก็ลอยหิวโหยไปด้านหลัง ตามมาด้วยความรู้สึกชาหน่วงทั้งตัว
แผ่นหลังกดขีดติดกำแพง ผิวหน้าอ้งไอร้อนผ่าวของเครื่องยนต์

ท่ามกลางหมู่ชนที่มุงจ้อง สายตากับสติของเธอแยกแยะไม่ออกแล้ว
ว่า...

พวกเขาคือคนหรือวิญญาณ!

“เสี่ยวซือ!”

“เสี่ยวซือ!”

หญิงสาวที่นอนตาลอยเปลี่ยนเป็นขยับกะพริบ ในความคิดลึบสน
อลหม่าน เธอเห็นใบหน้าหลากหลายล้อมวงอยู่ห่างๆ พวกเขาแต่งตัวประหลาด
ราวกับฉากละครจีนโบราณที่ฮึดติดกระแสนิ่ง

“เสี่ยวซือ! ท่านได้สติแล้ว! อารันยินตียังเจ้าค่ะ... ฮือๆ”

เสียงแหบเครือที่เก็บความตื่นกลัวไว้ไม่มิดทำให้ผกาถลอกตามอง

เด็กสาวหน้าตามอมแมม จากนั้นก็รู้ว่าเสียงทากร้องไห้ไม่หยุดดังมาจาก
ห้องผ้าสองห้องในอ้อมแขนสาวน้อยคนนี้

ภาพติดตาสุดท้ายคือเธอถูกรถพุ่งมาชนและอัดตัวลอยไปติดกำแพง
หลังป้ายรถเมล์ แต่ที่นั่นไม่ใช่โรงพยาบาล ไม่มีกลิ่นยาฆ่าเชื้อ ยกเว้นกลิ่นอับชื้น
ที่ฉุนกึก!

พลองเคลื่อนไหว ผกาก็พบว่าเธอยังอ่อนล้ามาก ร่างกายช่วงล่างตั้งแต่
เอวลงไปเจ็บปนปวดชนิดที่อธิบายยาก แต่ประสาทสัมผัสการนิ้วมือและเท้าปกติ
ดี ต่างจากตอนถูกชนอัดกำแพงที่ไม่รู้สึกอะไรเลย หญิงสาวค่อยๆ ชูแขนขึ้น
ดู ก่อนจะชะงักค้างในท่ายืน

หา!

ทำไม... ทำไมแขนเธอเล็กและขาขนาดนี้ล่ะ!

ภายใต้แสงโตนลัมเหลืองกระจายคลุมห้อง แขนปริศนาข้างนั้นยัง
ผูกมัดซ่อนชัดเจน!

ผกาทิ้งแขนลงพลงขมวดคิ้ว ก่อนเหลือกตาสำรวจจสถานที่อยู่
แตกตื่น แล้วก็พบว่าตัวเองนอนหงายอยู่บนเตียงที่ปูด้วยพูกแข็ง อากาศ
เยเยือกคอยแต่จะหาช่องว่างเสียดแทงผิว พอได้สัมผัสถึงข้อกระดูกส่วน
ต่างๆ ก็ไม่รอช้าที่จะทำให้เธอปวดร้าวเกินกล่าว และท่ามกลางกลิ่นอับชื้น
ของไม้เปียกน้ำ จมูกเริ่มแยกแยะกลิ่นคาวเลือดอย่างรุนแรงได้

พวกเขาย้ายตัวเธอมารักษาที่ไหน ทำไมไม่ใช่โรงพยาบาล!

เกิดอะไรขึ้นตอนที่เธอหมดสติ!

รถคันนั้นไม่ได้พุ่งชนเธอหรือ!

ด้วยความแรงขนาดนั้น ถ้ายังรอดชีวิต อย่างน้อยก็ต้องพิการสิ!

ผกาขมวดคิ้วหนักขึ้น หรือเธอกำลังสับสนระหว่างความเป็นจริงกับนิมิต
ของวิญญาณที่มีพลังจิตแก่กล้า...

“เสี่ยวซือ! เอ่อ... เหนียงเหนียง! ทรงเป็นอย่างไบบ้างเพคะ ตรัสกับ
หม่อมฉันเถิด หม่อมฉันจะได้จัดพระโอสถถวาย”

ร่างบนเตียงเบนสายตามาทางสาวน้อย อยากถามว่าใครคือเสี่ยวชื่อใครคือเหียงเหียง แต่ปากกลับปิดผนึกราวกับถูกหนีบ เด็กสาวขยับตัวกระสับกระส่าย ท่าทางอยากจะเข้ามาปรนนิบัติใกล้ชิด เวทนาจึงรักภักดีจ้องเธออย่างห่วงใย แต่ติดขัดทารกสองคนที่แหกปากแข่งกับฟ้าฝน

อะไรรนะ... ฟ้าผ่ากับฝนตก!

ตอนนั้นที่ป้ายรถเมล์ฟ้าแจ่มแดดแจ่ม... มันเลยวันนั้นมาก็วันแล้ว!

ผูกปมดศึรระจืด พยายามขบคิดเท่าไรก็ไร้คำตอบ และเธอยังอ่อนเพลียเกินไป แค่ขยับคิ้วกลอกลูกตาก็เหนื่อยเกือบขาดใจ ช่วงล่างดันเจ็บเป็นบ้าอีก เหมือนมีแมลงกรีดสตรระหว่างขา หา...

อะไรรนะ!

ตรงหว่างขากับเด็กทารกอีกสองคน!

นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนเหลือกถลนในพริบตา ก่อนหญิงสาวจะสุดลมหายใจลึก รวบรวมสติให้หนึ่งที่สุด ขณะเดียวกันก็กลิ่นน้ำลายฝืดเผื่อน เธอค่อยๆ จ้องไปทางปลายเท้า แต่ไม่เห็นอะไรรอกจากผ้าห่มผืนเก่าที่มีลายพริ้วด้วยรอยปะชุน ไม่ทันหาข้อสรุปกับสภาพที่เป็นอยู่ ผกาก็ตะลึงตาแข็งค้างเมื่อสาวน้อยยัดเยียดเด็กอ่อนในห่อผ้าให้เธออุ้มคนหนึ่ง

ทารกแรกคลอดร้องให้จนหน้าย่นยับ ผิวแดงกำ แต่ชั่วขณะที่สัมผัสเธอ พวกเขาก็อมหยุดหลับหูหลับตาร้อง และจ้องตาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนประสานเสียงดังลั่นใหม่ ทำเอาผกมาถึงกับหูอื้อ แก้วหูสะท้อนเสียงว๊ิงๆ

“เหียงเหียงเพคะ เสี่ยวหวังจื่อน่าจะทรงหิวมาก ให้พี่รับช่วยนะเพคะ” สาวน้อยกล่าวพลางถือวิสาสะจัดทำทางแม่ลูก แล้วฉวยโอกาสที่นายสาวอ่อนแอไร้เรี่ยวแรง แหวกอาการเหนื่อยยาบที่ผกสวม ความเย็นกรูเข้าล้อมและกระตุ้นยอดสีชมพูเข้มจนหดรัด เมื่อทารกที่แหกปากโตนสะกิด เมื่อหน้าถูไถกับปลายถัน ก็พบหนทางสนองกระเพาะอาหารน้อยๆ

ผกาสมองมีนชากระทั่งลืมหันการ ได้แต่จ้องการกระทำของเด็กอ่อนอย่างแตกตื่น ลัทธิชาตญาณทารกทำให้เขาดูตื้นน้ำนมอย่างหนักหน่วง กำปั้น

เล็กๆ กดบนผิวอ่อนของมารดา ปากน้อยๆ จับจ้องยอดดอกอย่างแนบแน่น
ความรู้สึกแรกที่พุ่งกระโจนมาคือเธอเจ็บยอดดอกแปลบ แต่จับปล้น
สายเลือดที่แปรเป็นน้ำนมรินไหล ความทรงจำของอีกชาติภพจึงเฉลยตัว...

สอง

พระชายาจากนอกด่าน

เนินเขากว้างไกลสุดลูกหูลูกตาซ่อนเร้นระหว่างหุบลึก มีอ้อมแขนของ
เทือกเขาสูงทะมึนทางโอบป้อง สายลมโชยอ่อนพาเกสรจากทุ่งดอกไม้ป่าวยริน
อาชาตัวกำยำโลดแล่นนำกลุ่มชายฉกรรจ์บนหลังม้าฝึก พวกเขาทรงตัวอย่าง
เป็นอิสระจากบังเหียนและอานรองนั่ง ลำขาแข็งแกร่งแนบกระชับสี่ข้างสัตว์ที่
เป็นพาหนะ สองมือขยำ้มแฝงคอกที่สะบัดกระจายทำสายลม สีหน้าทุกคน
ยิ้มแย้มผ่องใสเช่นเดียวกับผู้เฒ่าเดินรอบกระโจมหนังสัตว์ ชาวเผ่านอกด่าน
ไร้อารยะเช่นพวกเขาอาจเร่ร่อน ไม่มีดินแดนถือครองเป็นหลักแหล่ง แต่นี่
คือวิถีชีวิตจากบรรพชนที่พวกเขาภาคภูมิใจ

เสียงหัวเราะเริ่มจางหาย เมื่อท่าโมเหียนซานหยุดผู้สูญเสียภรรยา กับ
บุตรชายล้มป่วยลง ไม่ช้าท่านก็สละร่างติดตามลูกเมียที่เป็นมารดา กับน้องชาย
ของนางไป ทอดทิ้งเด็กสาวซึ่งฉายแววงามเลิศตั้งเทพธิดาจากแดนสรวงไว้
เบื้องหลัง อำนาจปกครองเผ่าจึงตกทอดแก่ตำปาหนานผู้เป็นอา

ถึงปักซีไปลู่⁸ ที่กักตุนเสบียงรับเหมันตฤดู ฝึทำอาชาติก็กลั่นสะเทือน
เลื่อนลั่นประหนึ่งรัวกลองชัย พวกมันเหยียบทลายทุ่งหญ้าสงบสุขจนวอดวาย
เพลิงสงครามคราวนี้กลับลุกกลามสวนทาง เนื่องจากต้นกำเนิดคือหลังแนว

กำแพงของชาวฮั่น นักรบฉนวนจิ้งหลูดร่วงลงจากหลังสัตว์คู่ชีวิตร้ายแล้วร้ายเล่า
 หยาดโลหิตสาดทารากไม้ใบหญ้าให้แดงฉานตั้งทุ่งหงเหมยกู่⁹ รวากับยังมี
 ฉูดฉาดเพียงพอ ผืนดินจึงถูกบดขยี้เข้าภายใต้การยาตราทัพที่เกรียงไกรของ
 แคว้นจิ้น

เพื่อปกป้องเชื้อสายชาวเผ่า ต้าปาหนานซานหุยส่งนางไปเป็นหนึ่งใน
 บรรณการล้ำค่า และยังละทิ้งศักดิ์ศรีเดินทางมาขอสามีภักดิ์ต่อจักรพรรดิ
 จิ้นด้วยตัวเอง หน้าที่ที่มาพร้อมชาติกำเนิดบังคับสาวน้อยให้หม่อมรับชะตากรรม
 ถ้าการพลีรูปโฉมแลกเปลี่ยนชีวิตชาวเผ่าได้ นางจะยอมสละบ้านเกิดแล้วก้าว
 เข้าสู่วังหลวงโอ้อ่าอันเพียงพร้อมด้วยหญิงงามนับพันชีวิต

แรกพานพบบุรุษผู้ทรงอำนาจแห่งจังหววน นางยอมกายถวายความ
 เคารพตามราชประเพณี ก่อนได้รับอนุญาตให้ลุกขึ้น นางก้านลหวงผู้อบรม
 ย้านักหนาว่าห้ามจ้องพระพักตร์หวงช่าง¹⁰ และหวงโฮ่ว¹¹ แต่ความอยากรู้
 อยากรู้อยากเห็นพาให้อดไม่ได้ เด็กสาวจึงเผลอชำเลืองบัลลังก์มังกรทองอร่าม

พระอัจฉริยภาพด้านการศึกและการปกครองของเจ้าแคว้นลือลั่นไปทั่ว
 แดนนอกด่าน เอกบุรุษแห่งจิ้นที่เพียงได้ยिनพระสมัญญานาม ทุกผู้ก็หวาดผวา
 ย่าเกรง กลับกลายเป็นชายหนุ่มรูปงาม หาใช่บุรุษสูงวัยดังที่คาดคิดไม่ พระองค์
 ประทับสง่าผ่าเผยเคียงข้างนางพญาหงส์แดงแห่งวังหลัง ที่กรุงทองคำเลอค่านี่
 พวกเขาล้วนเจิดโฉมดูร้ายเหมาะสมกัน

นางเงยหน้าตามพระกระแสรับสั่ง สองสายตาสบประสาสน หัวใจในอก
 เต้นถี่ระรัว ห่างไกลกันเพียงนี้ สายพระเนตรยังคมกริบ ละม้ายพญามังกร

⁸ ปักซี่ปู้สู่ ประมาณวันที่ 7 ถึง 9 เดือนกันยายน ที่ดวงอาทิตย์ทำมุม 165 องศา อากาศ
 เริ่มเย็นลง บนใบไม้มีน้ำค้าง

⁹ หงเหมยกู่ย คือ ดอกกุหลาบสีแดง

¹⁰ หวงช่าง เป็นคำที่ใช้เรียกจักรพรรดิ

¹¹ หวงโฮ่ว เป็นคำที่ใช้เรียกพระอัครมเหสีในจักรพรรดิ หรือเรียกอีกอย่างว่าชองเฮา

บนฉลองพระองค์สีเหลืองสด

เสียงขันทีประกาศราชโองการของโอรสสวรรค์ดังผ่านหู สตรีต่างเผ่า
เข้าใจใจความนั้นเพียงครั้ง แม้มารดามีเชื้อสายฮั่นผสม สืบเนื่องจากราชวงศ์
ก่อนๆ ชาวจวงหยวนนิยมส่งองค์หญิงชั้นล่างมาอภิเษกสมรสกับผู้ดำรงตำแหน่ง
ชานหยูเพื่อแลกเปลี่ยนสันติภาพ ท่านอยู่สอนภาษากับมารยาทให้ไม่นานก็
ซิงลาจาก บิดาเฝ้าทุกข์ตรมต่อการสูญเสียภริยาและบุตรชายที่คาดหวัง กระทั่ง
ลืมห่วงถึงบุตรสาวคนเดียวที่มี กาฝากโศกนเลียดจะคงสถานะเก่า ท่านอายอม
เลี้ยงดูนางก็ถือว่ามิพระคุณแล้ว

จากบุตรสาวอดีตหัวหน้าเผ่าในฐานะบรรณการสวามีภักดี นางได้รับ
พระเมตตาแต่งตั้งเป็นพระสนมชั้นเหมยเหริน มีตำแหน่งเล็กๆ เจียบสงบและ
เป็นส่วนตัว แต่ป้ายชื่อไม่อาจปรากฏบนตราพร้อมกับนางในคนอื่น จนกว่าจะ
ได้รับการอบรมให้ครบถ้วนเสียก่อน เด็กสาวพลัดถิ่นจึงมีเวลาปรับตัวเพื่อ
ให้พร้อมถวายการปรนนิบัติ

เมื่อป้ายโฉมงามที่ครองตำแหน่งเล็กๆ บนตราได้รับเลือกครั้งแรก
จักรพรรดิก็เสด็จมาเยือนในยามซวิ¹² หลังส่งขบวนขันทีมาประกาศเตือนให้
นางเตรียมตัว เหมยเหรินจากนอกด่านผู้พิลาสล้ำจึงถูกขัดลีจวีวรรณ พาให้ผู้
พบพานต่างทอดถอนใจ เห็นทีว่านางคงสืบเชื้อสายหวังเจียง¹³ ที่ฮั่นหยวนตั้ง
ส่งตัวให้ฮั่นเซี่ย และพิทักษ์สันติสุขที่ชายแดนนับหกสิบปี

¹² เรียกช่วงเวลาตั้งแต่ 19.00 น. - 20.59 น. ว่า ยามซวิ

¹³ หรือที่รู้จักกันในนาม 'หวังเจาจวิน' เป็นหนึ่งในสี่สาวงามของจีน ฉายาคือ 'ปักซีตกนา'
หมายถึง กระทั่งนกก็หลงมองความงามจนลืมหินและตกจากฟ้า หวังเจียงเป็นนางใน
ราชสำนักฮ่องเต้ฮั่นหยวนที่ตั้งไปอภิเษกสมรสกับหัวหน้าเผ่าซงหนู ตลอดช่วงเวลาที่อยู่
ในวัง นางไม่เคยถวายตัวรับใช้เลยสักครั้งเดียว เนื่องจากภพวาตงามไม่เท่าตัวจริง จึง
ไม่เป็นที่สนพระทัย แต่เมื่อได้เข้าเฝ้าฮ่องเต้ในท้องพระโรง ทุกคนถึงกับตกตะลึง และ
ฮ่องเต้ฮั่นหยวนตั้งก็อดเสียตายหญิงงามไม่ได้

บุรุษรูปงามกับโฉมสะคราญประคองกันเข้าห้องหับมิดชิด ตั้งภาพวาดที่ชวนให้ผู้คนเคลิบเคลิ้ม ยามลับสายตาเข้ารับใช้ในตำแหน่งและกงก่งส่วนพระองค์ เจ้าแคว้นจันทนาจะไปทอดกายเคียงกันบนตั่งนอน พระวรกายหวางล้ำค่าและต้องห้าม ทว่าไม่ทรงถือโทษที่ระหว่างร่วมอภิรมย์นางอาจหาญล่วงเกินไปเสียหลายริ้ว

ด้วยรสเสนาหาหวานชานจริงใจ ล่อหลอกให้ตรุณีน้อยหลงใหลราวกับแมลงภู่มัวเมาโถมถูรส จากเด็กสาวไร้เดียงสาที่ขึ้นมาเป็นหญิงงามร่าราคะยิ่งเป็นที่โปรดปราน นางก็ยิ่งตกเป็นเป้าวิเศษขิงขัง ทุกครั้งที่โดนพระชายาตำแหน่งสูงกว่าหาเรื่องกลั่นแกล้ง จักรพรรดิจะพระราชทานขบวนข้าวของปลอบขวัญ มูลค่าขึ้นอยู่กับความร้ายแรงบนเรือนร่างที่เลอโฉม จนพระมารดาแห่งแผ่นดินผู้สวมมงกุฎหงส์ยังหยุดไต่ตรงตรง ก่อนกระเทบกระเทียบนางลักประโยค

เพียงพริบตาหนึ่ง จากเหมยหรินก็ไต่ทะยานสู่เสียนเพย นางได้รับพระราชทานนามที่โอรสสวรรค์ทรงตั้งให้ว่า ‘ไปเฟิน’ มีความหมายสอดคล้องกับชื่อชาวเผ่า ดอกไม้งามย่อมหอมบริสุทธ์ จึงเป็นที่ตราตรึงพระหฤทัยชายผู้ยิ่งใหญ่ แต่เหตุไฉนเลยที่เด็กน้อยเช่นนางจะล่วงรู้นัยแอบแฝง!

วังหลวงเป็นอุทยานดอกไม้ที่ไม่อาจปล่อยให้ให้เปลิดเพลิน ทุกซอกมุมมีราพิษมาดร้ายถึงชาติ แม้ตั้งมั่นระมัดระวังและหมั่นฝนลับไหวพริบ ทั้งยังพยายามเพิ่มพูนความโปรดปรานเพื่อรักษาตัวให้พ้นภัยที่มุ่งมั่นหาทางเล่นงานแต่นางก็ยังมิวายผิดพลั้ง

ต่อหน้าการไต่สวนคดีปลิดชีพพระสนมชั้นจิวผิน¹⁴ ที่กำลังตั้งครมร์มังกกร เขาเข้าร่วมด้วยสี่พระพักตร์เฉยชา ช่างไร้ใจไร้อาลัย นางจึงทราบความจริงว่า ทั้งหมดนี้เป็นเวทีมทรสพที่ทุกคนเตรียมบทร้องรำ จังหวะจะโคนล้วนปราศจากจุดบกพร่อง

---

¹⁴ จิวผิน คือ เจ้าพระสนมเอก นับเป็นชั้นสอง มีทั้งหมดเก้าตำแหน่ง ตำแหน่งละหนึ่งคน

เป็นนางที่วังทะเล่อทะล่าเอง เป็นนางที่หลงยินดีคว่ำรูปควัน แล้วหลอกลองใจว่าเป็นทองคำถ่วงน้ำพระทัยสามี แต่คราวควันในอุ้งมือสูญสลาย ก็ประหนึ่งบรรลुพระธรรมเทศนา และถูกส่งตัวไปจองจำที่ตำหนักท้ายวังพร้อมนางกำนัลคนสนิทตลอดชีพ

ลำพังตกทุกข์ได้ยากคงไม่เป็นที่พึงพระทัย เทพชะตาจึงบันดาลให้หอบอุ้มเชื้อสายมังกรมาสู่สถานที่แห่งนี้ด้วย ตำหนักเย็นย่อมเยือกเย็นสมชื่อ อาหารเครื่องนุ่งห่ม ยา และเครื่องใช้สอยล้วนขาดแคลน ถ้ำร่างกายที่หมดค่าสำคัญนี้มีได้เติบโตใหญ่จากท้องทุ่งทรหด มีหรือนางจะแบกกรรมจันทรภพกำหนดตลอดไป

ชีวิตตามมีตามเกิด หลังสิ้นวสานลำบากยิ่งกว่าออกเรือนเลี้ยงสัตว์นอกกำแพงหมื่นปี อยู่น้อยข้างนอกนั้นนางก็ยังมีอิสระจะโยยบินไซ้หรือไม่!

ทุกคำคืนยามสิ้นแสงตะวันส่อง นางมักแว่วเสียงกรีดร้องของสตรีอื่นที่โดนกักขัง ทำให้กำลังใจถดถอย สักวันตนเองคงกลายเป็นหนึ่งในนั้น ยิ่งกลุ่มกังวล ความโศกเศร้าก็ยิ่งบังเกิด

นางโหยหาทุ่งหญ้า คิดถึงการเปลี่ยเท้าไล่ตามฝูงม้าป่า ทั้งยังปรารถนาแหงนหน้ามองเงาปีกพญาอินทรีร่อนเวหา การหวนคะนึงหาบ้านเกิด รังแต่จะพาให้ยากสงบใจ แม้แต่ห้วงฝันที่นอนทรนทราย กลับพบว่าเขาออกคำสั่งชั้นที่และนางในให้พ้นธนาการจิตวิญญานของนางไว้ตรงนี้

ถ้าไม่ต้องการลงเอยเช่นเจียชิวเยวี่ยน¹⁵ แม้ตายทั้งกลม แต่มีวายถูกใช้เป็นโคลนสาดใส่ผู้อื่น นางก็ต้องอาศัยในที่แห่งนี้อย่างเจียบเจียบ อำพรางกรรมมังกรให้ดี ในเมื่อหวังหวังโห่และมุกุ่ยเพย¹⁶ ช่างทรงคุณธรรมปานไหน!

แต่ผู้ที่ประเสริฐกว่าพวกนางกลับเป็นสวามีผู้ยื่นยงหมื่นปี หมื่นปีหมื่นๆ ปี...

¹⁵ เจียชิวเยวี่ยน คือ พระสนมเอกผู้จงตามวิจิตร สกุลเจีย ลำดับที่หกในเก้าพระสนมเอก

¹⁶ มุกุ่ยเพย คือ พระชายาผู้สูงศักดิ์ล้ำค่า มีศักดิ์สูงเป็นลำดับที่หนึ่งในสี่พระชายา สกุลมู่

เจียงหลงหวังดีแห่งแคว้นจิ้น!

เกิดมาได้ฟ้ากว้างใหญ่ ถึงจะมีรูปโฉมเป็นทรัพย์ล้ำหน้าทุกผู้ งามนัก...

งามจนปลาจมนกร่วง จันทร์หลบ หรือดอกไม้เฝ้า¹⁷ พวกนางก็ล้วนแต่อาภัพ!

ความทรงจำกับอารมณ์ขมขื่นที่ผุดทะลัก พาน้ำตาร้อนๆ คลอรั้นรักหรือ... แค้นหรือ... จำแนกได้ยากเย็น แท้จริงเจ้าของกายเนื้อประสบเส้นทางชีวิตสาหัสกว่ายายอ้วนดั่งอย่างเธอ สตรีที่ปราศจากพลังกำหนดทิศทางความปรารถนาส่วนตน เลี้ยวผันหรือจะสำคัญกว่าหน้าที่ในสังคมที่เชิดชูบุรุษ

หญิงสาวลดสายตามองศีรษะน้อยๆ ที่ซุกทรวงอก พอหยุดร้องไห้อาละวาด ใบหน้าของพวกเขาก็เหมือนกันราวกับส่องกระจก จังหวะเคลื่อนไหวแขนขาอ่อนนุ่มพร้อมเพรียง ชวนเอ็นดูจนใจอ่อนเหลว คารหรือที่เด็กๆ จะประสบเคราะห์ที่กำพัวเช่นเดียวกับเธอและพระชายาผู้ดังงาม

ประหนึ่งเวลาที่ดำเนินอยู่ค่อยๆ ชะงักหยุด เด็กสาวที่นั่งคุกเข่าอยู่ข้างเตียงก็แข็งค้างในท่าชะงักหน้าดูนายสาวกับพระโอรสยามดูดื่มน้ำนม ทารกอีกคนกำลังลืมตาแป๋วจ้องคู่แฝดของเขา ด้วยลางสังหรณ์ละม้ายเสียงสะกิดเรียก ผกาจึงเงยหน้ามองทางปลายเท้า

ที่นั่นปรากฏร่างเลื่อนรางของโฉมสะคราญ ซึ่งเป็นเจ้าของเรื่องราวรัตนหนึ่งชาติที่ร่วมรับรู้เมื่อสักครู่ ข้างกายนางผู้สวมชุดชาวเผ่าสีขาวยิ่งใหญ่ในชุดคลุมยาว เขาเปล่งรัศมีผ่องกระจ่างแตกต่างจากดวงวิญญาณอื่น

ผกาเพิ่งตระหนัก ตั้งแต่ลืมตาขึ้นมาในร่างพระชยานอกด่าน บรรดาผู้คนก็เห็นรายล้อมหนาแน่นล้วนเป็นวิญญาณ สถานการณ์คล้ายกันนี้ ใช่ว่าไม่เคยเกิดขึ้น แต่นั่นเธออยู่ในร่างตัวเอง ไม่ใช่ร่างคนอื่น!

---

¹⁷ มัจฉาจมนารี คือ ฉายาของไซซี บัณฑิตกนกาคือฉายาของหวังเจาจวิน จันทร์หลบโฉมสุดาคือฉายาของเตียวเสียน มวลผลกละอายนางคือฉายาของหยางกั๊ยกั๊ยก พวกนางคือสี่สุดยอดสาวงามของจิ้น

หญิงสาวหวาดผวาคือใจ พวกเขากำลังมาทางรังไข่หรือเปล่า... สุดท้าย เธอถูกรถชนตายจริงๆ แล้วใช่ไหม!

‘ไม่ต้องกลัว ข้าไม่ได้ต้องการทำร้ายเจ้า ข้าเพียงต้องการต่อวาสนาแก่ เออร์จือ¹⁸ ทั้งสอง แม่วิญญาณจะดับสลายแลกเปลี่ยน...’

อดีตหญิงงามเป็นหนึ่งในวังหลวงแย้มยิ้มอ่อนหวาน ทว่าทำให้เธอ ขนหัวลุกชัน

‘เจ้าคงรู้ช่วงชีวิตที่ผ่านมาของข้า แต่ไม่รู้เหตุผลที่เจ้ามาอยู่ในร่างข้า โดย ข้าหลุดลอยเป็นวิญญาณเร่ร่อน นั่นเพราะเจ้ากับข้าสองเราต่างเป็นส่วนหนึ่งของกันและกัน ทว่าดำรงต่างภพต่างมิติ สถานที่นี้หาใช่โลกอดีตที่เรียกว่า ประวัติศาสตร์ของเจ้า เช่นเดียวกับสถานที่ที่เจ้าจากมาหาใช่อนาคตของโลก ไบนี้ มันอาจยากแก่การเข้าใจ แต่พรสวรรค์เปิดมุมมองพิสดารแก่เจ้าแล้ว ข้า พุดถูกหรือไม่’

หญิงสาวอ้าอึ้ง ไม่กล้าปฏิเสธหรือยอมรับ เธอพอรู้ว่ามียุทธหลายอย่าง ที่สัมผัสพิเศษซ่อนเร้น วิทยาศาสตร์ก็มีทฤษฎีมิติทับซ้อน ใ้หาไม่มีทางเป็นไปได้ แต่ให้เผชิญหน้ากับความจริงที่ละจากโลกไบเก่ามาสู่โลกไบใหม่ หรือ เป็นมิติคู่ขนาน เป็นภาพพิศวงบนแกนมิติที่สี่ หรือจะเรียกอะไรก็ได้แต่ได้ไ้ ละเอียด!

มันไม่ใช่แค่หมอนินิจฉยว่าเป็นหวัด รับประทานกิน แล้วตื่นมาเธอก็หาย ลักหน้อย!

‘อาจเป็นบารมีเชิงกล้าของเออร์จือชักนำเจ้าจากที่นั่น ข้าคงเป็นเหนียง¹⁹ ที่ไร้บุญญาธิการหนุนนำพวกเขา เจ้ารู้แล้วว่าข้าโดนลงทัณฑ์เช่นไร อ่อนแอและ ไร้วาสนาดังนี้ จะเก็บซ่อนพวกเขาจากหูดาคันได้นานเท่าใด หากโดนล่วงรู้ จะ ไม่มีผู้ใดรอดชีวิตจากสถานที่นี้ กระทั่งโอรสมังกรทั้งสองพระองค์ แต่เจ้าทำได้!

---

¹⁸ เออร์จือ แปลว่า ลูกชาย

¹⁹ เนียง แปลว่า แม่

‘ข้ารู้... เจ้าช่วยเหลือพวกเขาได้!’

ผกาทำหน้าอึดอัด เมื่อพระชายาจ้องเขม็งอย่างคาดหวัง

‘พรสวรรค์ของเจ้าจะกลับดำเป็นขาว กลับขาวเป็นดำอย่างที่ข้าไม่อาจกระทำ เชื่อสายมัจจุรณนี้ หากมีเจ้าเกี่ยวพัน ย่อมสามารถเติบโตเป็นใหญ่เหนือผู้คนตั้งสวรรค์ลิขิต...’

สายตาทะลึงงามเบนไปหาบุตรชายฝาแฝดผู้เป็นเลือดเนื้อเชื้อไข เธออาจไม่ซาบซึ้งความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับลูก แต่กลิ่นอารมณของพระชายากำลังครอบงำให้ดวงหนักกลางอก ลำคอตึบตันคล้ายโดนบีบอัด ผกากลืนน้ำตาด้วยแพ้วทางกระแสบอเลี้ยวรักที่แผ่ซ่านคลุมใจ

‘เออร์จื่อเอ๋ย... บุญและวาสนาเหนียงนี้มีติดตัวน้อยนัก ไม่อาจอุ้มชูเจ้าให้ยิ่งใหญ่เหนือใครเขา แต่เหนียงเสียดสละทุกสิ่งที่มีได้เพื่อพวกเจ้า เหนียงจะไปเวียนวายตายเกิดในภพผู้มีพระคุณ นางจะได้เวียนวายตายเกิดในภพของเหนียง นับจากนี้พวกเจ้าสองคนจงดูแลกันและกันให้ดี’

หลังสั่งเสียบุตรน้อยที่ยังไม่รู้ความ พระชายาก็เคลื่อนสายตามาหากายเนื้อ แต่วิญญาณภายในเป็นสตรีจากโลกต่างใบ

‘ข้าตำหนาลิ้นชื่อชื่อแห่งหรวนตี²⁰ ต้องรบกวนเจ้า ขอฝากฝังเออร์จื่อทั้งสองให้อุ้มชูได้หรือไม่ บุญคุณนี้ข้าจะชดใช้ให้ภายหลัง’

ผกาบอกไม่ถูกว่าทำไมถึงพร้อมใจรับภาระเอาง่ายๆ ทั้งยังต้องการช่วยเหลือพระชายาผู้นี้ให้สมหวัง คล้ายหัวใจเชื่อถือคำกล่าวโดยไร้ข้อกังขา บางทีเธอคงพ่ายแพ้พลังมุ่งมั่นแรงกล้าของสาวสวยที่ทุกจริตมจนอกใหม่ซมเข้าแล้ว

‘ข้าเหลือเวลาไม่มาก โปรดรับปากให้ข้าจากไปอย่างไร้ห่วงด้วยเถิด ลำพังที่ท่านผู้นี้ยอมให้ข้าได้เจรจากับเจ้า ก็ถือว่าท่านเมตตามากแล้ว’

หญิงสาวมองร่างสีขาวยืดง้ำที่ยืนเคียงข้างวิญญาณพระชายา ก่อนจะ

---

²⁰ หรวนตี คือ ชื่อเผ่า

ผิงกัศิระรับ

“ฉันจะช่วยคุณเองค่ะ อย่างไรก็ตามฉันก็ไม่มีอะไรผูกพันกับโลกโน้น จะที่นี้หรือที่นั่น ฉันคิดว่ามันคงไม่แตกต่างหรอกมั้ง...”

ทางเสียงพากลั่นไหว บ่งบอกว่าสลดความล้มเหลวไม่พ้น แต่กลับชัดเจนและหนักแน่นพอให้น้ำหนักข้อข้อหมุนกายไปค้อมตัวแก่ร่างเงาขาวจ้ำ แล้วบอกอีกฝ่ายอย่างนบเนียน

‘เซี่ยป้ออันต้าเหริน²¹ เจ้าคะ เสี่ยวเหริน²² พร้อมแล้วเจ้าคะ’

แต่ก่อนเขาจะพานางไปยังต่างโลก วิญญาณสาวงามก็เข้ามามองเห็นบุตรชายทั้งคู่ให้ชัด จากนั้นก็รำลากับนางก้านลคนสนิท

‘หากรู้ความจริงแล้ว อย่าถือโทษโกรธเสี่ยวซือว่าทอดทิ้งเลยนะอาธรรวาสนาเรามีร่วมกันเพียงเท่านี้ เจ้าเสียใจ ข้าก็เสียใจ...’

หญิงสาวเผยอปากค้างพลางหยีตาหลบ เมื่อสองร่างพร้อมกับกลุ่มผีเลื่อนหายไปในวงแสงส่องวาว พอลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง ห้วงเวลาที่หยุดนิ่งชั่วขณะก็กลับมาเคลื่อนไหว สัมผัสจากทารกน้อยที่ตูดนมหวนคั้น คบคู่กับเสียงไถ่ถามอาการของเด็กสาว

ผิงกัศิระรับนี้ เนื่องจากบรรดาร่างต่างภพที่ทยอยปรากฏใหม่ เป็นผีกลุ่มที่เธอรสีกจากความจำได้ว่าเห็นตอนตื่นมาในร่างของพระชายา แล้วใบหน้าแต่ละตนก็บ่งบอกเค้าพายุ่นวายที่ใกล้พัดถล่มชีวิตนับจากนี้ นอกจากแรงฟื้นฟูร่างกายและปรับตัวเข้ากับโลกใหม่ เธอต้องเตรียมรับบรรดาแขกที่ไม่มีใครมองเห็นด้วยสินะ!

อาชีพล้อสารเคยง่ายเสียที่ไหน!

---

²¹ เซี่ยป้ออันต้าเหริน คือ ใต้เท้ายมทูตขาว

²² เสี่ยวเหริน แปลว่า ข้าน้อย

ساب ชายกีฉี ขวากีฉี

จากความทรงจำของนำหลันซือซือที่อาศัยอยู่ในโลกใบนี้ ไม่เพียงรับรู้สาเหตุพระชายาชาวนอกด่านที่ตกทุกข์เพราะกลการเมืองหลังบ้านจักรพรรดิ ผกยังอาศัยแยกแยะฐานะบรรดาผีที่ฟุ้งความสนใจมาที่ทารกฝาแฝดได้ ที่แท้แต่งกายแนวนี้คือเหล่าชั้นที่... กงกง นางกำนัลสูงวัย... กูกุ และนางกำนัลน้อย... กงปี้ของวังหลวง

คนอื่นเจอเรื่องเกินเชื่ออาจทำใจยอมรับไม่ง่าย แต่ผกกลับเป็นตรงข้าม ยิ่งอยู่ในร่างนี้นานเท่าไร ราวกับตัวตนผู้หญิงสองคนค่อยๆ ผสานด้วยกัน อารมณ์ที่นำหลันซือซือชอบปลดปล่อยสุดโต่งก็ถูกเหตุผลเธอถ่วงรั้งไว้เหลือครึ่งหนึ่ง หมายความว่านับจากนี้ ผก รื่นรจน... จะไม่มีตัวตนอีกแล้ว

มีแค่ตำนานนำหลันซือซือที่ส่องบรรจูเรื่องราวต่างมิติ!

ซีรันดูแลนายสาวกับพระโอรสฝาแฝดเสร็จแล้ว จึงทำความสะอาดบริเวณที่ใช้ทำคลอด เด็กสาวชาวนอกด่านผู้นี้เดินสวนทะเลลู่วิญญาณกลุ่มนั้นหลายหน พวกเขาไม่สะดุ้งสะเทือน คล้ายคุ้นเคยกับวิถีไร้ตัวตนในสายตาคนเป็น

นำหลันซือซือไม่ยอมอมองผีให้ผีสะกิดใจถึงพรสวรรค์พิเศษ เพราะยัง

ไม่พร้อมทั้งสภาพร่างกายและจิตใจ นางจึงเหลือบดูกลุ่มวิญญูณเป็น ครั้งคราว ส่วนบรรดาผีก็จืดจางทาร์กแผดอย่างอดทนอยู่ที่เดิม

พอซีรันปู้ผ้าหน้าเตียงเจ้านายแล้ว เด็กสาวก็ล้มตัวลงนอน ส่วนสอง ทารกสายเลือดมังกรก็หลับปุ๋ยร่วมเตียงกับมารดา ตอนแรกคนหนึ่งอยู่ใน เปลไกวที่เตรียมก่อนกำหนดคลอดสี่เดือน ไม่คาดว่าครรภ์นี้จะให้กำเนิดฝาแฝด อีกคนหนึ่งเลยได้นอนอยู่ในตะกร้าสานรองผ้าอุ่นแก้ขัด แต่ทารกสองคนไม่ ยอมแยกจากกัน ร่วมใจกันร้องไห้โยเย จนซีรันต้องอุ้มคนหนึ่งจากเปลมา นอนเบียดในตะกร้าซึ่งมีขนาดใหญ่กว่า พวกเขาจึงสงบเสียง

หลังดับไฟตะเกียง ทั้งห้องก็มืดสลัว ยกเว้นกลุ่มวิญญูณที่ส่องแสงเรือง รอบรูปเนรมิต แต่ด้วยจำนวนหลายตนจึงสว่างพอควร เด็กสาวรับใช้นอนหลับ ไปแล้ว เช่นเดียวกับสองแฝดแรกเกิด นำหลันซื่อซื่ออยากหลับตามพวกเขา แทบแยะ แต่ต้องทนทรมานตาข้างแข็ง ด้วยมีผีหนึ่งฝูงจ้องเขม็ง ทำเอานาง หายง่วงเป็นปลิดทิ้ง ยังดีที่มีม่านมุ้งบางๆ กางกั้นจากพวกเขา หญิงสาวถึงกล้า ลืมตาในความมืดดูท่าที เนื่องจากไม่รู้เจตนาในการมาว่าดีหรือร้ายต่อเด็กๆ ที่เพิ่งรับฝากจากมารดาตัวจริง

คนบนเตียงกับผีจ้องคุมเชิงผ่านม่านมุ้ง ไม่รู้ที่ยามล่วงผ่าน วิญญูณ ยังปักหลักแน่นนอนอยู่ที่เดิมจนหญิงสาวสับสน ทว่าเป็นรูปพลังงานยอมได้ เปรียบกว่า พวกเขาปราศจากกายเนื้อให้เมื่อยขบ เจ็บปวด หรือหลับตานอน นำหลันซื่อซื่อจึงซักลิมตั้งป้อมเจตนาบรรดาผีแล้ว นางแค่วางให้ห้องนี้ไม่ใช่ สถานที่ลึงสู่โดยปกติของพวกเขาก็เพียงพอ

สาวงามหลับตา จากนั้นความอ่อนเพลียผสมความอ่อนแอก็พาให้ สลบลัไลยาว มารู้สึกตัวตื่นช่วงสายของอีกวันเพราะเสียงร้องไห้ของเด็กๆ นำหลันซื่อซื่อไม่ทันขยับกายหรือพลิกหน้าหาดันเสียง ซีรันก็ร้องขออนุญาต พับม่านโปร่งขึ้น แล้วช่วยมารดามือใหม่ให้นมบุตรชาย

พอเด็กน้อยอยู่ในอ้อมแขนก็เผยเสียงหนึ่งของโองการฟ้า นางถึงเข้าใจ เหตุผลที่น่าหลันซื่อซื่อกล่าวให้ฟังเมื่อคืนว่าวาสนาคู่ฝาแฝดสูงส่งนัก!

หญิงสาวเริ่มไม่มั่นใจว่าจะเป็นนาพาพาทั้งคู่ส่งถึงฝั่งโดยปลอดภัยไหว
วังหลังอัดแน่นด้วยคลื่นลมรุนแรง ทั้งยังมีเงาหินแหลมคม นำหลันซื่อซื่อ
ยกยิ้ม ยามแห่ขี้ผึ้งเปียอ้วนนุ่มแล้ว มือน้อยๆ ก็บิดโล้ได้ตอบ ก่อนดวงตา
สีน้ำตาลอ่อนในไสตามซื่อสายขาวเผ่าจะสะดุดเศษผ้าผูกกรอบข้อมือทารกที่กำลัง
ดิ้นด่ำกับเต้านม นางจึงเอ่ยปากถามคนสนิท

“อาร์น ผูกข้อมือนี้เพื่ออะไรหรือ”

“ทูลเหนียงเหนียง หวังจื่อเป็นมังกรแฝด หม่อมฉันเกรงจดจำไม่ได้ว่า
หวังจื่อองค์ไหนประสูติก่อน จึงผูกผ้าช่วยแยกแยะเพคะ”

“แล้วข้อมือนี้เป็นตำหวังจื่อหรือเสี้ยวหวังจื่อกันล่ะ”

“ตำหวังจื่อเพคะ”

นางหันมายิ้มชมเซยเด็กสาว สมกับที่นำหลันซื่อซื่อไว้ใจให้ใกล้ชิดจริงๆ

“อาร์นรอบคอบมาก ชำนิ่ไม่ออกเลยว่าถ้าไรเจ้าจะเป็นอย่างไร จากนั้น
ก็ขอฝากเนื้อฝากตัว ลำบากอาร์นอีกแล้วนะ”

“อย่าตรัสเช่นนั้นเลยเพคะ เป็นบุญของหม่อมฉันที่ได้ติดตามเหนียง-
เหนียงมากกว่าเพคะ”

นำหลันซื่อซื่อหยุดคิดชั่วครู่ ค่อยชวนสวายน้อยคุยต่อ “ตอนนั้นข้าไม่มี
ตำแหน่งแล้ว เรากลับมาเรียกกันเหมือนเดิมดีไหม อาร์น”

“เอ่อ... เหนียงเหนียง...”

นายสาวส่ายหน้าก่อนจะบีบบังคับด้วยสายตา จนอีกฝ่ายค่อยๆ อึกอัก
เรียกฉายาเก๋ของนำหลันซื่อซื่อ

“เสี้ยวซื่อ...”

เพราะร่างนี้มีเชื้อสายชาวฮั่นผสมผสาน รูปร่างจึงอ่อนแอเกินกว่าหญิง
ชาวเผ่าแท้ๆ อย่างซีรัน แม้แก๊วยกว่าสาวใช้สามปี แต่ซีรันก็ตัวสูงเหมือนเป็น
พี่สาวนำหลันซื่อซื่อ

ชาติกำเนิดของสวายน้อยคนสนิทไม่ได้ด้อยกว่ากันมากนัก ซีรันเป็นบุตร
คนเล็กของนักรบเลื่องชื่อประจำเผ่าหรวนตี้ นางสืบทอดวรยุทธ์ขั้นคัมภีร์ของ

คนได้จากบิดาและพี่ชาย ขณะที่นำหาล้นซื้อซื้อทำเป็นแค่งเล่นชนขี้ม้าล่าสัตว์ไป
วันๆ เหตุผลที่อาร์นติดตามเลี้ยงซื้อนั้นสืบเนื่องเพราะตำโหมเหี้ยนซานหยู บิดา
ของนำหาล้นซื้อซื้อเคยร้องขอบิดาของซีรัน

ยามหัวหน้าเผ่าหรวนตีคนเก๋าลิ้นบุญ ทอดทิ้งบุตรสาวอยู่ลำพังกับ
ครอบครัวท่านอา ความสะตวกสบายที่เคยได้รับก็อำลาพร้อมรุ่มเงาของบิดา
แต่ซีรันยังติดตามพิทักษ์ดุจดเดิม นางคอยเป็นสหายปลอบใจ เป็นน้องครักษ์ไล่
ผู้หมายรังแก และยอมจากบ้านเกิดมากับนำหาล้นซื้อซื้อ

ชาตินี้นางจะละทิ้งหรือลงมือทำร้ายใครยอมไม่รู้สึกรู้ผิด ถ้าผู้นั้นมีใช้
ซีรัน!

หญิงสาวรับรู้ถึงความผูกพันที่ยังรากลึก ผ่านการร่วมทุกข์สุขของ
สองนายบ่าวดี ซีรันเป็นคนหนึ่งที่นำหาล้นซื้อซื้อห่วงอาลัยไม่แพ้บุตรชายทั้งสอง

พอทารกฝาแฝดอ้มหนักก็ตาปรือจะนอนต่อท่าเดียว เลี้ยงง่ายกินง่าย
เช่นนี้ถือเป็นที่ดีกษัตริย์สถานการณ์ลำบากของมารดา ซีรันประคองนายสาว
ลูกชิ้นหนึ่ง ก่อนช่วยผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่ แล้วจับนอนห่มผ้ามิดชิด เพราะ
ขาดแคลนข้าวของจากโทษกับบริเวณตลอดชีวิต นางจึงได้ล่องอยู่ไฟหลังคลอด
แบบอนาถา

อาหารที่ต้องกินล้วนเย็นชืดไร้รสชาติ ทว่าให้ประทังท้องและมีน้ำนม
เลี้ยงบุตร นำหาล้นซื้อซื้อจำหนกระเดือกสารอาหารบำรุงร่างกาย ท่ามกลาง
น้ำตารื้นคลอของซีรัน

เมื่อรู้สึกถึงการมองของเด็กสาว นางที่เพิ่งนึกออกจึงรามือจากถาด
อาหารซึ่งพร้อมหายเกินกึ่งหนึ่ง แล้วยกชายผ้าขึ้นซับมุมปาก

“ข้าอ้มแล้ว อาร์นเก็บถาดไปเถิด”

ตำหนักเย็นหรือจะสมบุญรณพูนสุขเหมือนอยู่ตำหนักไปฮวา²³ คราว
ครั้งดำรงตำแหน่งไปเฟินเสียนเพย พระชายาผู้พร้อมด้วยคุณธรรมและปัญญา

²³ ไปฮวา แปลว่า ดอกไม้ขาว

มาคิดตอนนี้ สามีจิกัดนิสัยนางเก่งกว่าสตรีแท้ๆ เสียอีก

“เหนียงเหนียง...”

ซีรันท้วงได้เพียงนั้นแล้วก็ต้องรีบเปลี่ยนคำเรียกขาน เมื่อได้รับสายตาดูจ้องตำหนิจากบนเตียง

“เอ้อ... เสี่ยวซือ ท่านเพิ่งให้กำเนิดหวังจื่อ กินให้มากกว่านี้เถิด อารันปันส่วนไว้แล้ว ไม่ต้องห่วง...”

เด็กดีผู้นี้หลอกเจ้านายได้หน้าขึ้นนอกตรม!

หญิงสาวยกมือหยุดคำพูดของอีกฝ่าย

“อารัน... นิสัยเจ้า ข้าก็รู้แจ้งเช่นเจ้า เรื่องแอบปันส่วน แม้แต่คิดเกรงว้ายไม่กล้าคิด ข้าอิมแล้ว อารันก็กินให้อิม จงรู้จักษาตัวเพื่อข้าสักหน่อย เกิดอารันเป็นอะไรไป เสี่ยวซือคนนี้จะทำเช่นไร”

สาวน้อยน้ำตาร่วงริน กล่าวเสียงเครือ

“เป็นอารันไร้ความสามารถ ท่านจึงทุกข์สาหัสเช่นนี้ หากอารัน...”

“อย่าเสียเวลาโทษตัวเองเลย เปล่าประโยชน์ มีผู้อยู่กับปัจจุบันแล้วมุ่งไปข้างหน้าด้วยกันดีไหม”

นำหลันซื่อซื่อซึ่งขัดก่อนเบนสายตาไปที่หน้าต่าง ร่องไม้แตกบิ่น เปิดให้เห็นสวนแห่งแล้ง ถ้าพื้นฟูร่างกายนี้ได้แข็งแรง นางคงไม่มีเวลานอนว่างงานอีก

“จะ...เจ้าคะ”

เด็กสาวปาดเช็ดน้ำตาก่อนยกถาดอาหารออกไป ซีรันเงียบหายไปพักหนึ่งแล้วกลับมาพร้อมถ้วยยาบำรุง นอกจากนั่งกินกับข้าวที่เหลือ นางคงเสียเวลาดัมสมุนไพรด้วย นำหลันซื่อซื่อขมวดคิ้วโก่ง เมื่อจมูกสัมผัสผักลิ้นขมเขียวเข้าก็ทำหน้าเบ้ แต่ก็ยินยอมกลืนใจดีมีจนหมด

“ยายยังเหลืออีกเยอะไหม”

ซีรันชะงักด้วยสีหน้าอึดอัด ก่อนบอกเสียงเบาอย่างสิ้นหวัง

“เทียบนี่คือเทียบสุดท้ายแล้วเจ้าคะ”

หญิงสาวบนเตียงถอนหายใจ แปลว่าสมบัติเก่าที่นำหลันท้อซื้อซื้อเก็บไว้ก็หมดด้วย ที่ผ่านมาสองนายบ่าวปลดของมีค่าติดตัวไปจำหน่าย มอบเป็นสินใต้โต๊ะยามเฝ้าประตูที่มีมือเติบไม่น้อย ซีรินจึงสามารถลอบเข้าออกอย่างเปิดเผยได้ในบางโอกาส โชคดีอีกอย่าง... ท้ายวังไม่เป็นจุดสนใจ ละแวกนี้คล้ายแดนสนิยด์ที่ทุกคนงดกรายใกล้ ฝ่ายส่งเสียงยังมาบ้างไม่มาบ้าง รวกับรอบเดือนวัยแรกสาว ข้าวของยิ่งแล้วใหญ่ มีแค่น้อยนิดกับน้อยมาก

นำหลันท้อซื้อทอดกายลงนอน อยากรยกมือก่ายหน้าผาก อะไรๆ ก็ลำบากเป็นทวีคูณเวลาหมดเงิน ธรรมชาติที่ทันสมัยทุกภพทุกโลก โอ๊ย! ไหนจะ... ร่างกายหลังคลอดที่ทำอะไรก็เจ็บแสบ ทำไมนางไม่ได้มาสบายๆ เหมือนนางเอกนิยายที่เคยอ่านบ้าง

ตอบ! สวรรค์ตอบ!

อยู่ที่เพ็ทต้องปิดประตูหน้าต่างมิดชิด นางจะหายใจไม่ออกตายอยู่แล้ว! หรือเพราะคนไม่สวยมาเข้าร่างคนสวย จึงต้องจ่ายค่าทำศัลยกรรมทั้งตัวด้วยวิธีนี้!

สวรรค์... ลดราคาลงหน่อยได้ไหม!

ดกกลางคืนพวกผีๆ ก็มาอีก แต่เป็นกลุ่มใหม่ มีคันทันหน้าแค่สองตน ยืนเจียมเจียมอยู่หลังวิญญานสาวที่แต่งตัวเจิดฉาย นำหลันท้อซื่อซื่ออนมองจากในมุ้งจนผล็อยหลับไป พวกเขาก็ไม่กระดุกกระดิก พอเหตุการณ์ย้ายซ้ำติดต่อกันสามคืน หญิงสาวเลยคร้านเฝ้าวิเคราะห์พฤติกรรมบรรดาผีในวังหลังวิญญานกลุ่มแล้วกลุ่มเล่าผลัดกันยืนมองมารดากับทารกแฝด คล้ายมาเที่ยวสวนสัตว์และยืนส่องสัตว์สายพันธุ์แปลกใหม่ที่อยู่ในกรงทุกค้ำคืน อยากรเฝ้าก็เฝ้าไป... นางขอเข้าฝันก่อนดีกว่า!

คิดแล้วนำหลันท้อซื้อก็หลับสบายใจ กระทั่งได้ยินเสียงเด็กร้องอ้อแอ้อยู่ข้างหู เมื่อฟังชัดเป็นเสียงหัวเราะเอิ๊กอ๊าก หญิงสาวก็สะดุ้งตื่น แล้วหันขวับไปหาทารกแฝดด้วยสัญชาตญาณห่วงระวังทันที เนื่องจากเกิดอะไรขึ้นกับ

พวกเขาไม่ได้เด็ดขาด นางจะคลอດมังกรแฝดมาซัดใช้สุวรรณกับนำหลันซื้อซื้อตัวจริงไหวได้อย่างไร!

แต่หาได้คาดคิดว่าจะหันมาปะไบหน้าชาวเรืองแสงของสตรีนางหนึ่ง ดวงตานำหลันซื้อซื้อขยายกว้างอย่างตกใจ เพราะเจอหน้าคนที่ไม่ใช่คนในระยะประชิด ครึ่งก่อนบนของสาวสวยคนนี้ทะลุผ่านมานางๆ เข้ามา อีกครึ่งก่อนล่างไหลอยู่ข้างนอก เหตุผลที่ไม่ทันตั้งสตินี้ละ นางจึงหลุดอุทาน

“ฮะ!”

นิ้วสวมปลอกสวยงามที่ยื่นเหยยทารกน้อยหยุดกึก นัยน์ตาผีสาวจ้องตอบคนเป็นอย่างเบิกกว้างเท่ากัน ทำให้นำหลันซื้อซื้อหันไปส่งยิ้มให้เด็กแฝด

“หะ...หัวเราะอะไรเธอเออร์จื้อของเหมย...”

ผีสาวแสนสวยย่นคิ้วก่อนจะเลื่อนตัวลอยเข้ามาใกล้ กระทั่งหน้าชาวไสแทบชนจมูกนาง นำหลันซื้อซื้อก็ยังรั้นทำนิ่ง ทั้งที่รู้ว่าสายเกินไปแล้ว

“ว่าไงเออร์จื้อ มีอะไรเธอ”

นางกลืนใจ วาดมือทะลวงไบหน้านั้นไปเหยยนิ้วล้อทารก ผีสาวที่ทำหน้านิ้วคิ้วขมวดยอมนถอยห่าง ก่อนจะเอียงคอมองกิริยาของนำหลันซื้อซื้อแล้วเสยเยิ้มชวนชวนหัวลุกมากเป็นพิเศษ รูปหน้าสวยงามแต่แรกเห็นเริ่มเปลี่ยนแปลง ถ้าขวัญไม่แข็งต่อเนืองมาจากโลกใบก่อน มีหวังหวัดร้องเสยสติกับสภาพหนองไหลทะลัก หนองอวบน้ำวนผลุบไหลมาทักทายคนแน่นอน

แต่ถึงอย่างนั้นหญิงสาวก็อดสยดสยองไม่ไหว

‘เจ้า... เห็นข้า...’

น้ำเสียงลากเยิ่นจะจงหมายหัว ทว่านางยังฝืนปิดหูปิดตา บอกแล้วว่าคนยังไม่พร้อมรับจ๊อบพิเศษงล่ะ!

“โอ๊ยๆ แก้มนุ่มนุ่มนำฟัดจิงเลย...”

นำหลันซื้อซื้อจิ้มนิ้วบนผิวนอน เฟ่งสายตาไปที่เด็ก ละข้ามภาพที่นำจินตนาการไปถึงกลิ่นตุๆ เองแล้ว

‘เจ้าเห็นข้า... ข้ารู้ว่าเจ้าเห็นข้า...’

ผีสาวขยับหน้าทุเรศทุรังเข้าบังระหว่างนำหลันชื้อชื้อกับแฝดคนพี่ นางเลยสบตาเข้าเต็มที สีหน้าคนเป็นค่อยๆ เผยความเหยเกเป็นอันว่าหมดข้ออ้าง ลีนข้อแก้ตัวกันละทีนี้!

‘เจ้าเห็นข้า! เจ้าเห็นข้า! เจ้าเห็นข้าจริงด้วย!’

ร่างโปร่งแสงคืนกลับสู่สภาพเจริญตาเจริญใจแล้วหลบหายไปจากม่าน ก่อนจะพาให้นำหลันชื้อชื้อชนหัวลูก ที่มีอีกหลายใบหน้าโผล่ทะลุมุ่งมามุ่งรอบด้าน สีหน้าชายหญิงเหล่านั้นล้วนเรียงว่าปริดา แต่นำหลันชื้อชื้อกลับถอนหายใจ ด้วยรู้ว่าผีพวกนี้คงเป็นตามตอแยนางจนกว่าจะยอมรับความจริงกับพวกเขาทั้งคืนแน่

ดูแต่ละตนเถอะ ฉีกปากยิ้มอย่างกับเห็นนำหลันชื้อชื้อเป็นขุมทรัพย์ล้ำค่า!